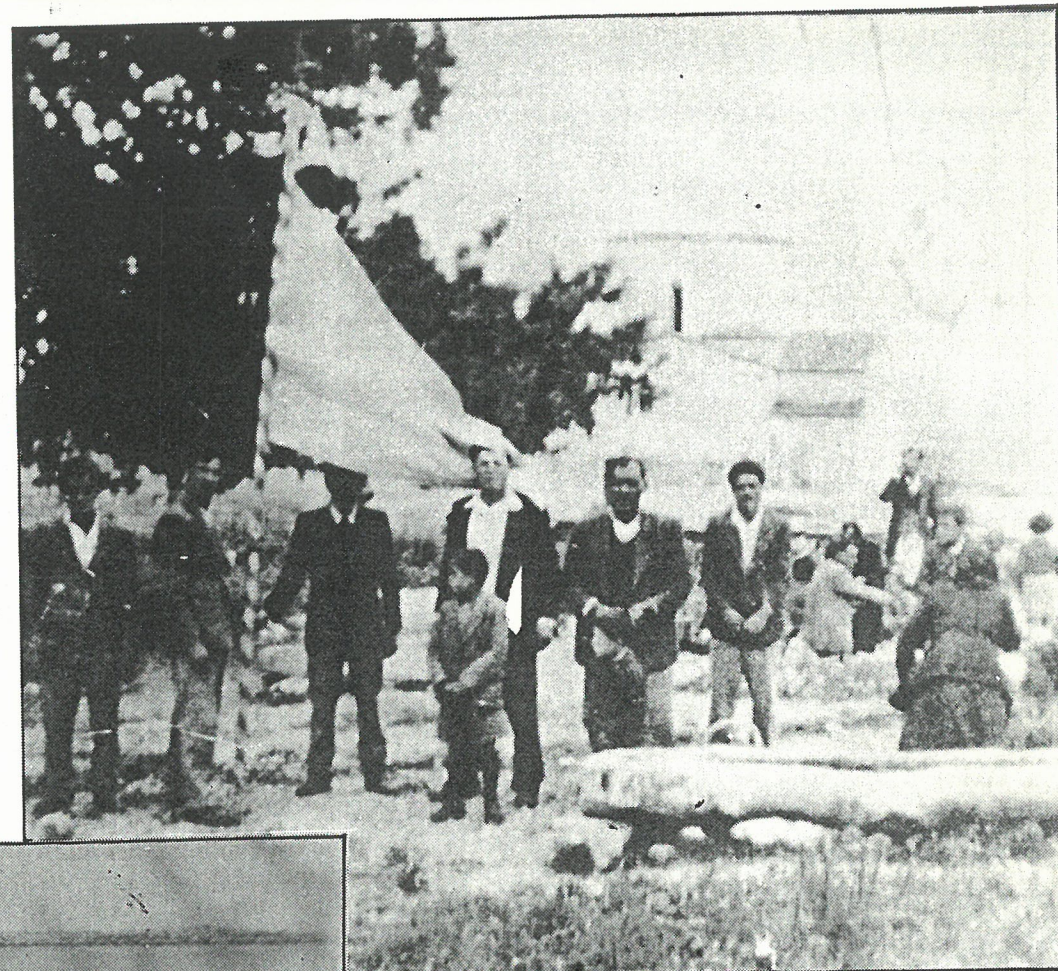

ΕΘΝΙΚΟ αναβάπτισμα στις μνήμες

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ. ΖΗΤΩ Η ΕΝΩΣΗ. ΖΗΤΩ Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Σκαλίζοντας τα συρτάρια μου και ψάχνοντας ανάμεσα στα "τυλιγάδια και τα βιβλία μου" ανακάλυψα δυο φωτογραφίες. Δυο φωτογραφίες, που με έφεραν 36

ολόκληρα χρόνια πίσω. Στις φωτογραφίες δε συγκρίνω μόνο το σημερινό εαυτό μου μ' ένα δεκάχρονο παιδάκι. Τις κοιτάξα καλύτερα κι είδα ότι σ' αυτές απεικονίζεται ολόκληρη η νεώτερη Ιστορία της Κύπρου.

Ας δούμε προσεκτικά τη μια φωτογραφία: Είναι 25 του Μάρτη. Μερικοί στέκονται κάτω από το εθνικό μας σύμβολο, μπροστά σ' ένα μοναστήρι. Θα μπορούσε να συνέβαινε τούτο στην Αγία Λαύρα το 1821. Γιατί, τί σημασία έχει ο χρόνος και τα ονόματα, όταν τα γεγονότα μοιάζουν τόσο πολύ σε μια Ιστορία που επαναλαμβάνεται;

Ήταν 25 του Μάρτη 1956. Εδώ κι ένα χρόνο η Κύπρος τρανταζόταν από τους κροταλισμούς των όπλων και τις εκρήξεις των βομβών. Παράλληλα μεγάλωνε κι ο παλμός του Αγώνα κι ο ενθουσιασμός έγινε μεθύσι. Όλοι και όλα για τον Αγώνα, όλοι και όλα για τη Λευτεριά. Σε τούτο το ξέφρενο χορό, το χορό της Λευτεριάς, είχαν πιαστεί κι οι 400 περίπου κάτοικοι του

χωριού Μάντρες της επαρχίας Αμμοχώστου. Η μέρα άρχισε με εκκλησίασμα. Η θεία λειτουργία τελέστηκε σ' ένα ξωκκλήσι, το μοναστήρι της Παναγίας του Τοχνιού, που βρισκόταν 3 περίπου χιλιόμετρα ανατολικά του χωριού.

Όταν τέλειωσε η Θεία λειτουργία έγινε δέηση (παράκληση) για σύντομη απελευθέρωση της Κύπρου. Υστερα ο Παπαδημήτρης στάθηκε αγέρωχος στο πιο ψηλό σκαλοπάτι, κοίταξε το εκκλησίασμα και σαν άλλος Παλαιών Πατρών Γερμανός

Σε τούτο το ξέφρενο χορό της Λευτεριάς, είχαν πιαστεί κι οι 400 περίπου κάτοικοι του χωριού Μάντρες της Επαρχίας Αμμοχώστου

είπε: "Χωριανοί, οι μέρες που περνούμε είναι δύσκληες. Όμως με τη βοήθεια του Θεού και της Παναγίας του

Τοχνιού και με την παλληκαριά των αγωνιστών μας θα λευτερωθούμε. Ζήτω η Ελλάδα. Ζήτω η Ένωση. Ζήτω η Λευτεριά".

Όλοι οι χωριανοί κάθισαν ύστερα κάτω από το τεράστιο κυπαρίσσι (τον κυπάρισσο) για να φαν ό,τι επιτρέπεται τη μέρα αυτή:

ψαρικά και σαλάτες. Ήταν θυμούμαι, πολύ συγκινητικό και τώρα το ταυτίζω με τις "Αγάπες" των πρώτων χριστιανικών χρόνων. Η φύση γύρω βρισκόταν στις δόξες της. Το κυπριακό τοπίο της υπαίθρου στο τέλος του Μάρτη είναι σ' όλους γνωστό κι έτσι δεν θα επιχειρήσω να το περιγράψω; γιατί φοβούμαι πως θα το καταστρέψω.

Και οι παρέες άρχισαν να τραγουδούν: "Μάνα μου τα κλεφτόπουλα..." "Του Κίτσου η μάνα κάθονταν...", "Σαράντα παλληκάρια...", "Κύπρος μου όμορφο νησί...", "Ξύπνα, καμήνε μου Ραγιά...". Έλειπε μόνο ένας Ρήγας Φεραίος να τους συντροφέψει με τη λύρα του.

Μα το εθνικό αναβάπτισμα δεν τέλειωσε εδώ. Υστερα από το γεύμα, άρχισε η επιστροφή προς το χωριό, πάντα με τις σημαίες μπροστά. Στους δρόμους του μικρού χωριού έγινε παρέλαση. Στο σχολείο παίχτηκε κάποιο πατριωτικό σκετς (δε θυμούμαι ποιο) και

μετά χορεύτηκαν Ελληνικοί και κυπριακοί χοροί. Και όλα τούτα, ενώ η Κύπρος ήταν ζωσμένη στις φλόγες του ξεσηκωμού.

Πέρασαν από τότε 36 ολόκληρα χρόνια. Συνέβηκαν σε τούτο το διάστημα πολλά γεγονότα, δυστυχώς όχι ευχάριστα. Οδηγηθήκαμε από την Ιστορία και οδηγήσαμε την Ιστορία σε θλιβερά αποτελέσματα. Μα ο αγώνας του 1955-59, ο αγώνας της ΕΟΚΑ, ο αγώνας του κυπριακού λαού δεν πήγε χαμένος.

Μπορούμε ν' αναβαπτιστούμε ακόμα και μέσα από μια φωτογραφία του Μάρτη του 1956. Τότε σίγουρα θα έχουμε το δικαίωμα να ελπίζουμε ότι θ' ανέβουμε από τα βάθη στα ύψη, τότε θα μπορούμε να προσμένουμε πως Ελλάδα και Κύπρος θ' ανοίξουν ξανά τα φτερά, τα φτερά τα πρωτινά τους τα μεγάλα...

Κύπρος Κυπριανού
(δάσκαλος)
Λάρνακα